



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3034/2020
03.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Хусовић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Ужице, Дом здравља Прибој, кога заступа Државни правобранилац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 104/20 од 05.03.2020. године, у седници одржаној 03.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 104/20 од 05.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 104/20 од 05.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1. 24/2019 од 10.09.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова превоза за период од 01.02.2015. године до 25.09.2017. године исплати укупно 38.700,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене изреком од доспелости до исплате. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 104/20 од 05.03.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18). Уз ревизију нису приложене другачије судске одлуке у погледу примене одредбе члана 118. тачка 1. Закона о раду и члана 102. став 1. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а тужиоцу је нижестепеним пресудама досуђена

накнада трошкова превоза, према решењу туженог од 30.03.2015. године, у складу са писменом изјавом тужиоца о коришћењу јавног превоза. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 03.01.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде износи 38.700,00 динара.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази ревизијски цензус из наведене законске одредбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић